

LLOC AL MÓN

És humà viure constantment a una muntanya russa d'emocions. Estar un dia al clímax més alt possible de la tan desitjada "felicitat", i trobar-se de sobte al lloc més profund dels teus pensaments, on res té sentit i no existeixen raons per somriure. És humà ser feliç per les coses més insignificants, i ho és també patir, plorar, sentir-se sol, voler estar sol. Tots som diferents, però en aquesta societat en la qual vivim, tots aspirem al mateix, a viure feliços envoltats de gent que ens estima, formar una família, casar-nos, mantenir un cert estatus social que ens permeti sobreviure, a l'hora que ens donem el luxe de tenir certs rampells.

A mesura que la societat evoluciona, trobem més i més etiquetes que ens fan sentir especials i diferents, ens fan sentir que formem part d'alguna cosa en concret, que no som una creació en massa d'un exèrcit de clons, que tots som diferents i ens hem de respectar i cuidar els uns als altres. Ens eduquen en l'amor i no en l'odi, o almenys així se suposa que hauria de ser. Sense adonar-nos, creixem i ens desenvolupem en un entorn que ens pressiona per abraçar la diferència i fer-nos sentir especials, però alhora ens posa les mateixes metes a tots. Vivim eternament amb la càrrega d'aconseguir arribar al mateix lloc que tothom, però aquesta pressió ens afecta. Tots ens hem sentit pressionats per aquest sistema de vida inquiet, un sistema que està en constant moviment, i es mou tan de pressa que de vegades no tothom n'aconsegueix pujar-se-hi. En el moment en què no t'adaptes a aquest estil de vida, en què la pressió que t'exerceixes sobre tu mateix per culpa de la societat, arriba al límit, en què ja no trobes les forces necessàries per continuar lluitant en aquest sistema competitiu, està tot acabat. Res no té sentit. Llavors la lluita amb la resta del món per aconseguir un lloc a la societat, acaba convertint-se en una lluita interna i personal per mantenir-te en vida. Tu, que de petit somiaves amb l'existència de conte que t'havien pintat els pares, els professors, la televisió i la publicitat, creixes i t'adones que malgrat els teus esforços, mai arribaràs a aconseguir a tothom, que no ets útil per aquest món en el qual vius, que no serveixes. Només la gent forta que pot suportar la pressió d'aquesta societat en constant moviment, pot ser útil. Tu no pots. Tu no ets útil.

Acostumem a sentir que els adolescents tenen els sentiments a flor de pell, que no es prenen seriosament res i es treu importància a problemes seriosos com la depressió o l'ansietat dient que "estan en l'edat". Però, són precisament aquests joves els que estan tenint el primer contacte amb el món real, els que s'han de començar a fer un lloc, els que de cop i volta han de ser forts i aprendre a sobreviure en un orbe ple de pressions. En aquest moment s'adonen de si són forts o no, de si són útils o no. Cada any més gent troba com a única escapatòria d'aquesta pressió constant, acabar amb tot, senten que no existeix lloc a la societat per a ells i pels seus sentiments d'impotència, de ràbia, de dolor, de tristesa. En un món tolerant que abraça la diferència, no podem permetre que

la pressió domini les nostres vides. No tothom és suficientment fort per aspirar al futur que se'ns proposa, però no per això algú hauria de sentir que no té lloc en aquest món.